

patientens krav mod producenten. Det vil være et mere jævnbrydigt forhold, og dermed vil der være større sandsynlighed for at gøre krav mod producenten gældende i praksis.

Endelig undrer vi os over, at sygesikringen ændres i lovforslaget. Det burde drøftes ved en særskilt debat.

Konklusion: Vi støtter en indførelse af erstatning for lægemiddelskader; men sagen bør have den fornødne tid, og det foreliggende lovforslag bør ændres på afgørende punkter.

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg skal sige, at Fremskridtspartiet er enig i, at der skal være en erstatning for lægemiddelskader. Det siger sig selv. Hvordan den skal udformes, kan så diskuteres. Vi mener, at det – ligesom f.eks. læger bør have deres forsikring, når de laver nogle fejl – også burde være således, at det var lægemiddelfabrikkerne, der frivilligt kunne gå ind og lave denne ordning her.

Jeg ved også, at ministeren har drøftet med MEFA/MEDIF om at lave noget frivilligt. Jeg skal beklage, at det ikke er lykkedes, men jeg må ligesom den tidligere taler sige, at det må betegnes som et hu hej, vilde dyr-forslag, hvis vi skal have det igennem inden sommerferien. Derfor tror jeg – hvis vi skal være helt ærlige – at det ville være bedst, at det blev genfremsat i den nye samling.

Jeg forstår også, at det først er fra 1. januar 1996, det skal træde i kraft; så der er jo tid nok til, at vi får mulighed for at gennemarbejde det grundigere.

Jeg mener ikke, at det er rimeligt, at denne lov nu skal køres igennem her. Vi har fået forskellige modeller fra ministeren og også andre her i Tinget. Man kan diskutere, hvilken der er bedst. Jeg mener som sagt stadig væk, at det er bedst, hvis medicinalfabrikkerne selv frivilligt indfører en ordning, og den mulighed er der måske. Når man nu udsætter det til efter sommerferien, kunne det jo være, at medicinalfabrikkerne kommer på banen igen og er interesseret i en frivillig ordning. Jeg vil i hvert fald appellere til disse instanser og opfordre til, at det sker.

Med hensyn til det foreliggende forslag om bagatelgrænsen må jeg sige, ligesom en tidligere ordfører var inde på, at jeg nok mener, at den bagatelgrænse er sat for lavt. Jeg mener, vi skal højere op. Det er sådan noget, man må drøfte under udvalgsbehandlingen, men jeg mener ikke, det er rimeligt, som den ligger nu – heller ikke maksimumsgrænsen for den sags skyld.

Det skal være sådan, at det er den enkelte situation, man tager hensyn til, og at man ligesom giver den rimelige erstatning, der skal til.

Det skal være mine ord til det foreliggende forslag, og så skal jeg endnu en gang meddele, at forslaget efter vor opfattelse ikke bør hastes igennem her så kort tid før sommerferien, hvor vi efter vor opfattelse ikke har mulighed for at gennemarbejde det grundigt nok. Derfor vil jeg opfordre ministeren til at trække forslaget til efter sommerferien.

Dorit Myltoft (RV):

Da partiets ordfører i denne sag, fru Vibeke Peschardt, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Sigtet med lovforslaget er erstatningsmæssigt at sidestille lægemiddelskader med behandlingsskader. Dette har især vist sig nødvendigt oven på blødererstatningssagen. Reglerne for produktansvar har vist sig at være utilstrækkelige i forbindelse med lægemiddelskader. Derfor har der længe været ført forhandlinger mellem Sundhedsministeriet og medicinalindustrien om en frivillig lægemiddelforsikringsordning.

Da disse forhandlinger imidlertid ikke har båret frugt, og da det strider imod et EF-direktiv ved lov at forpligte medicinalindustrien til at betale for en forsikringsordning, har det været nødvendigt at udforme dette lovforslag om en statslig forsikringsordning. Som forsikringsordningen er udformet i lovforslaget, kommer den til at være udgiftsneutral for staten, fordi den finansieres gennem en ubetydelig reduktion af medicintilskudssatserne.

Medicinalindustrien bliver dog ikke holdt ansvarsløs, idet lovforslaget foreskriver Sundhedsministeriet at inddrive erstatning efter lov om produktansvar.

Det Radikale Venstre støtter lovforslaget.

Bruno Jerup (EL):

Vi har jo gennem nogen tid ventet på det her lovudspil, og man kan sige, at det er et meget nødvendigt lovudspil om lægemiddelerstatning.

Vi mener principielt, som andre ordførere har været inde på, at det burde være en udgift, som blev pålagt producenterne. Det er trods alt dem, der har ansvaret for det, de sender på markedet. Jeg mener, at man burde have forsøgt at udforme en model, der havde dét som sit grundlag, og vi finder det ikke acceptabelt, at man endnu